

Stačí tedy, bude-li dovolatel odkázán ke správným důvodům rozsudku i po této stránce, ač ovšem nelze souhlasiti s důvody, že by ani podle zákona o placené dovolené čís. 67/25 sb. z. a n. neměl dovolatel nárok na placenou dovolenou.

Čís. 9400.

Povaha »a meta« obchodu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Rv I 37/29.)

Žalující akcionář domáhal se na žalované akciové společnosti podílu na zisku z t. zv. »a meta« obchodu. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. N e j v y š š í s o u d uvedl ohledně povahy »a meta« obchodu v

d ů v o d e c h :

Povaha »a meta obchodu«, t. j. obchodu na společný zisk a ztrátu nepřipouští, by společník vedoucí obchod zvyšoval svůj zisk účtováním nižších cen na úkor smluvníka, t. j. společníka. Pro poměr stran rozhodné jsou ne ceny podle názoru vedoucího společníka přiměřené neb obecné, nýbrž ceny skutečně placené.

Čís. 9401.

Listina, již vydala obec jako pronajimatelka obecních pozemků, není listinou veřejnou, nýbrž listinou soukromou, jejíž průvodní moc uvažuje soud volně podle § 272 c. ř. s.

Z ustanovení stanov spolku, že přestává býti členem, koho výbor vyloučí pro poškozování zájmů spolku nebo pro neplnění stanov, nelze vyvoditi, že není k vyloučení člena ze spolku oprávněna i valná hromada. Do usnesení valné hromady spolku o vyloučení člena není přípustným rekurs k správním úřadům.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Rv I 1599/29.)

Žalovaný byl členem žalujícího spolku a jako jeho člen používal zahrádky, jež byla žalujícímu spolku pronajata pražskou obcí. Usnesením mimořádné valné hromady žalujícího spolku byl žalobce ze spolku vyloučen. Proti žalobě o odevzdání zahrádky, namítl žalovaný jednak nedostatek aktivního oprávnění žalobcova ke sporu, ježto prý zahrádku nenajal od pražské obce žalující spolek, nýbrž ústřední svaz zahrádkových kolonií, jednak že se usnesení o jeho vyloučení ze spolku nestalo právoplatně. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti dovolateli, že přípis rady hlavního města Prahy ze dne 4. března 1929 není listinou veřejnou, jak ji odvolací soud označil, neboť ji vydala pražská obec v oboru své činnosti hospodářské jako vlastnice obecních pozemků a jako jejich pronajímatelka, nikoli ve funkci veřejného úřadu (§ 292 c. ř. s.). Totéž platí o všech ostatních listinách, vydaných pražskou obcí nebo její účtárnou nebo magistrátem v této nájemní věci. Listiny ty jest vesměs považovati za listiny soukromé a přísluší jim průvodní moc taková, jakou jim soud, uvažuje volně jejich věrohodnost, podle § 272 c. ř. s. přizná.

Co se tkne právní stránky (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), vytýká dovolatel, že valná hromada nebyla podle stanov oprávněna ze seznamů členů ho vyloučiti, nýbrž, že k tomu byl oprávněn pouze správní výbor. Jest sice pravdou, že podle § 8 čís. 3 stanov přestává býti členem spolku, koho výbor vyloučí pro poškozování zájmů nebo pro neplnění stanov; z tohoto ustanovení nelze však ještě vyvozovati, že k vyloučení člena ze spolku není oprávněnou i valná hromada; vždyť jest nejvyšším orgánem spolkovým a podle § 11 čís. 4 stanov přísluší jí projednávatí a usnášeti se o všech spolkových věcech; může tedy projednatí a rozhodnutí i o těch věcech, které jinak jsou přikázány výboru spolku. Dovolatel dále vytýká, že nebyl valnou hromadou platně ze spolku vyloučen, ježto pro vyloučení nehlasovala nadpoloviční většina přítomných členů spolku. Výtce této nelze upříti oprávnění. Podle § 11 čís. 7 stanov usnáší se valná hromada pravoplatně, když jest »pro« nebo »proti« návrhu nadpoloviční většina všech přítomných. Odvolací soud snaží se vyvrátiti námitku žalovaného, že se nedosáhlo pro návrh vylučující ho ze spolku nadpoloviční většiny, poukazem k tomu, že prý žalovaný nic nepodnikl »v cestě správní stížnosti« proti usnesení valné hromady, takže usnesení to se stalo pravoplatným. Tento důvod neobstojí, neboť valná hromada jest nejvyšším orgánem spolkovým, z jehož usnesení není odvolání ani stížnosti; jestliť spolek podle svých stanov v oboru přijímání a vylučování členů orgánem úplně autonomním a není z jeho usnesení v tom směru opravných prostředků ke správním úřadům. Bylo proto soudu zkoumati, zda usnesení o vyloučení žalovaného ze spolku odpovídalo stanovám. První soud prohlásil v té příčině, že nelze vyloučení žalovaného pokládati za pravoplatné, poněvadž nebylo ani tvrzeno, tím méně prokázáno, že hlasovala pro jeho vyloučení nadpoloviční většina přítomných, takže nebylo potřebí zjišťovati, zda se mohla valná hromada pravoplatně usnášeti po rozumu § 11 čís. 6 stanov. Tu přehlédl patrně první soud, že žalující spolek přednesl, že vyloučení žalovaného ze spolku se stalo řádně, čímž patrně jest rozuměti, že se stalo způsobem odpovídajícím stanovám. Odvolací soud nezabýval se v důsledku svého mylného právního názoru, shora zmíněného, otázkou touto vůbec, ač bylo rozhodnutí prvního soudu v tom směru odvoláním napadeno. Zůstalo tedy následkem toho řízení odvolací v tomto bodě kusým a ne-

úplným (§ 496 čís. 3 a § 503 čís. 2 c. ř. s.) a bylo nutno podle § 510 c. ř. s. zrušiti rozsudek odvolacího soudu a naříditi mu, by dále jednal o odvolání a znova o něm rozhodl.

Čís. 9402.

Nájemce může hájiti své nájemní právo petitorní žalobou nejen proti pronajímateli, nýbrž i proti každému třetímu, kdo mu najatý předmět zadržuje neb ho jiným způsobem ruší v jeho nájemním užívání.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Rv I 1717/29.)

Nájemnice domáhala se na žalovaném vyklizení sklepu, tvrdíc, že ho žalovaný užívá bez právního důvodu. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Pokud žalovaný po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) tvrdí, že k žalobě nebyla aktivně oprávněna žalobkyně, nýbrž Karolina Č-ová, od níž sklep vzal do podnájmu, a vyvozuje z toho, že není se žalobkyní v obligačním poměru, jest poukázati k tomu, že podle judikatury nejvyššího soudu může nájemce hájiti své nájemní právo nejen proti pronajímateli, s nímž jest v obligačním poměru, nýbrž i proti každému třetímu, kdo mu najatý předmět zadržuje nebo ho jiným způsobem ruší v nájemním užívání. Názor, že nájemce může se držeti jen pronajímatele a nemá petitorní žaloby proti třetímu, jenž mu věc zadržuje, neb ho ruší v právu nájemním, jest sice běžným v nauce i praxi, není však v souladu s právním řádem (§ 19 obč. zák.). Má-li nájemce k nájemnímu předmětu právo nájemní, jest mu též přiznati prostředky k ochraně tohoto práva proti každému rušiteli, byť i s ním nebyl v poměru nájemním neb podnájemním a nesluší proto omezovati nájemníka v poměru k třetímu rušiteli jen na žaloby posesorní; vždyť přísluší nájemci v podstatě stejné právo užívací, jako má ten, komu přísluší služebnost užívání (§ 504 obč. zák.), neb služebnost požívání (§ 509 obč. zák.) a jest mu proto přiznati ochranu i proti třetímu rušiteli. Přísluší tedy žalobkyni i proti žalovanému, jenž jí užívání sklepu znemožňuje, právo žalovati ho, ač s ním není ve smluvním poměru, by zanechal rušební čin a sklep jí odevzdal v nájemní užívání. Jest proto žalobkyně aktivně oprávněna k této žalobě.

Čís. 9403.

Byl-li odvolacím soudem žalobci přisouzen zažalovaný nárok částečně a dovolání podal jen žalobce co do části nároku mu nepřisouzené,